

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.536 van 4 februari 1999
in de zaak A. 80.601/VII-17.194.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. NAVASARTIAN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Hottatstraat 4

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 8 oktober 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de op 18 september 1998 betekende beslissing van 16 september 1998 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, houdende de bevestiging van de beslissing van 15 juli 1998 van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 december 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 december 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is in België binnengekomen op 31 mei 1998 en heeft zich op 3 juni 1998 vluchteling verklaard.

1.2. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekster gebruikgemaakt van het XXX, met behulp van een tolk.

1.3. De motivering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 juli 1998 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

"(...)
Reden van de beslissing :

Toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 en 15 juli 1996 :

daar de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

Betrokkene verklaart als wees op vijfjarige leeftijd van XXX naar XXX te zijn gebracht. In 1994 zou haar man zijn gesneuveld in de oorlog. Daarna zou haar zoon gedeserteerd zijn bij het leger, betrokkene zou bezoek hebben gekregen van de politie en die zouden hebben gevraagd naar haar zoon. Ze zouden haar documenten in beslag hebben genomen en op die wijze zouden ze haar afkomst zijn te weten gekomen. Daarna zou ze naar N. zijn gegaan waar ze gedurende 2 jaar zou hebben verbleven. Daarna zou hij van 1996 tot 30/05/1998 in K. hebben gewoond.

Betrokkene is geen lid van een politieke partij. Ze werd nooit officieel in beschuldiging gesteld, veroordeeld of gevangen genomen. Haar problemen zijn gebaseerd op het feit dat haar zoon deserteerde. Ze kan geen enkel identiteits- of reisdocument voorleggen waardoor het onmogelijk is haar identiteit, nationaliteit en reisroute na te gaan. Daarbij verbleef betrokkene na haar vertrek uit XXX in 1996 tot 30/05/1998 in W. zonder noemenswaardige problemen. Betrokkenes verklaring is uiterst vaag en algemeen, de motieven die ze aanhaalt getuigen onvoldoende van een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève. (...)"

1.4. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 1998 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 juli 1998 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 26 augustus 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Betrokkene, van A. origine en van XXX nationaliteit, zou op 4 januari 1940 in B. zij(n) geboren. Haar ouders zouden gestorven zijn en zij zou op vijfjarige leeftijd zijn overgebracht naar J. waar zij in een weeshuis zou hebben geleefd. In 1960 zou betrokkene getrouwd zijn met XXX en in 1967 zou hun zoon geboren zijn. In 1993 zou betrokkenes

echtgenoot zich vrijwillig hebben aangesloten bij het leger om mee te gaan vechten tegen A. In december 1994 zou betrokkenes echtgenoot aan het front gesneuveld zijn. In mei 1995 zou betrokkenes zoon zijn opgeroepen door het leger. Betrokkenes zoon wou niet dienen in het leger en hij zou hierop gevlucht zijn. Betrokkene zou regelmatig door het leger zijn lastiggevallen omdat ze wilden weten waar haar zoon was, ze dachten dat betrokkene haar zoon verborg. Half 1994 zou betrokkene naar familie van haar man zijn gegaan waar ze twee jaar, tot 1996, zou hebben gewoond. Half 1996 zou betrokkene in haar huis in J. zijn geweest om de huur te betalen, opeens zouden er militairen voor haar deur hebben gestaan. Ze zouden aan betrokkene hebben gevraagd waar haar zoon was en of ze hun (haar) papieren konden zien. Betrokkene zou zowel haar documenten als die van haar zoon hebben gegeven. De militairen zouden alles hebben bijgehouden en toen ze zagen dat betrokkene van A. afkomst is, zouden ze haar hebben gezegd dat ze het land moest verlaten. Betrokkene zou dan met een neef naar K. zijn gegaan waar ze twee jaar illegaal zou hebben geleefd. Uiteindelijk zou zij het land hebben moeten verlaten omdat de wijkagent haar zou hebben gezegd dat ze het land moest verlaten omdat ze illegaal was. Betrokkene zou B. op 30 mei 1998 hebben verlaten en zij kwam in België aan op 3 juni 1998 en dezelfde dag vroeg zij asiel aan.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van haar relaas compleet ondermijnen. Betrokkene beweerde op het Commissariaat-generaal dat ze op 4 januari 1940 te B. geboren werd, terwijl ze oorspronkelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat ze op 4 november 1940 te J. geboren werd.

Betrokkene verklaarde aanvankelijk (Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal) dat ze niet wist wat de namen van haar ouders waren. Toen er haar op gewezen werd dat die op haar geboorteakte stonden, bleek dat ze toch de namen kende. Betrokkene zou verder niet weten wat er met haar ouders is gebeurd en waarom zij op vijfjarige leeftijd als A. naar J. is overgebracht, hetgeen toch zeer eigenaardig is.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof aan betrokkenes vermeende A. afkomst worden gehecht.

Verder beweert betrokkene op het Commissariaat-generaal dat haar man in december 1994 is gestorven, terwijl ze op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat ze sinds januari 1994 weduwe is. Hierdoor klopt ook de rest van betrokkenes relaas niet meer. Betrokkene beweert enerzijds dat haar zoon gevlucht is half 1995, want hij was immers gevlucht na de dood van haar echtgenoot, dus het kon niet in 1994 zijn.

Anderzijds beweert ze daarna dat ze half 1994, na de verdwijning van haar zoon, uit J. is gevlucht naar familie van haar man en dat ze daar twee jaar - tot half 1996 - zou hebben gewoond. Als ze in 1995 zou zijn gevlucht, zoals ze eerst verklaarde kan ze daar geen twee jaar hebben gewoond.

Volgens betrokkene's verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden haar documenten door militairen zijn afgenomen voordat ze bij de familie van haar man ging inwonen, terwijl ze op het Commissariaat-generaal beweerde dat het erna was.

Gezien bovenstaande vaststellingen is het niet mogelijk om vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vast te stellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 juli 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren".

2. Overwegende dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen door de tweede verwerende partij niet kan worden aangenomen, omdat het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 1998 verleend door voornoemde partij uitvoerbaar is, als de beslissing van 16 september 1998, genomen door de eerste verwerende partij niet wordt geschorst;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, § 2, betreft, dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing verwerpt de aanvraag van de betrokkene op basis van enkele tegenstrijdigheden. Deze tegenstrijdigheden zijn in casu niet bestaande of niet van die aard om de aanvraag bedrieglijk te verklaren.

a. De stelling van de verwerende partij dat 'Betrokkene beweerde op het Commissariaat-generaal dat ze op 4 januari 1940 te B. geboren werd, terwijl ze oorspronkelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat ze op 4 november 1940 te J. geboren werd' heeft geen feitelijke grondslag : Uit de nota's genomen tijdens het verhoor van Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de betrokkene heeft gesteld dat zij als wees op vijfjarige leeftijd van B. naar J. werd gebracht (blz. 12 vraag nr. 42). Hieruit blijkt zeer duidelijk dat de betrokkene niet in J. kan geboren zijn.

Wat de tegenstrijdigheid van de geboortedatum betreft moet gesteld worden dat er geen waarde kan gehecht worden aan de data vermeld in de nota van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de verkeerde data niet aan de verzoekster toe te schrijven zijn maar aan de gemachtigde van de minister zelf. Het volgende voorbeeld bewijst deze stelling : betrokkene is op 3 juni 1998 het rijk binnengekomen en heeft dezelfde dag een asielaanvraag ingediend (blz. 3 vraag nr. 15 van verhoornota genomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken). In de genomen nota's tijdens het verhoor van Dienst vreemdelingenzaken staat te lezen (blz. 6 en 11 bij resp. vragen nr. 24 en 41) dat de betrokkene op 2.7.1998 het land is binnengekomen terwijl de behandelende ambtenaar zeer goed op de hoogte was dat de betrokkene op 3.6.1998 een asielaanvraag had ingediend. Deze evidente onoplettendheid, die enkel en alleen te verwijten is aan de gemachtigde ambtenaar, toont aan dat bij het noteren van de data grove fouten zijn gemaakt. Deze fouten kunnen dan niet als basis van tegenstrijdigheid dienen ten nadele van de verzoekster. De verwerende partij kan aldus de (niet betrouwbare) nota van de Dienst Vreemdelingenzaken niet als basis van zijn motivering gebruiken.

b. Verder stelt de verwerende partij dat er moet getwijfeld worden aan de etnische origine van de betrokkene omdat zij niet weet wat er gebeurd is met haar biologische ouders en waarom zij op vijfjarige leeftijd naar XXX werd gebracht.

De redenering van het CGVS tart elke verbeelding en is het hoogtepunt van onredelijkheid :

Hoe kan in redelijkheid van een vijfjarig kind verwacht worden te weten wat er met haar ouders is gebeurd tijdens wereldoorlog II en hoe zij wees is geworden. Meer nog, de betrokkene werd op haar vijfde naar een ander land gebracht. Op vijfjarige leeftijd had de betrokkene als wees, zeker tijdens het regime van S., geen controle over haar leven en kan bijgevolg niet verklaren waarom de autoriteiten van het S. regime hebben beslist om haar naar XXX te brengen. Dit is meer dan een logische verklaring. Door geen rekening te houden met deze omstandigheden kan de verwerende partij, zonder de schending van het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht, niet stellen dat er getwijfeld moet worden aan de etnische origine van de betrokkene.

c. De laatste tegenstrijdigheid waarnaar de bestreden beslissing verwijst, heeft eveneens betrekking met (op) een tegenstrijdigheid i.v.m. de datum van overlijden van de echtgenoot van de betrokkene (tegenstrijdigheid tussen de datum vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-Generaal) en verdere gevolgtrekking in dit verband door de behandelende jurist.

Verzoekster verwijst hier naar hetgeen hierboven werd uiteengezet i.v.m. de niet betrouwbaarheid van de data vermeld bij de nota van de Dienst Vreemdelingenzaken";

3.1.1. Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing als volgt luidt :

"Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van haar relaas compleet ondermijnen. Betrokkene beweerde op het Commissariaat-generaal dat ze op 4 januari 1940 te B. geboren werd, terwijl ze oorspronkelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat ze op 4 november 1940 te J. geboren werd.

Betrokkene verklaarde aanvankelijk (Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal) dat ze niet wist wat de namen van haar ouders waren. Toen er haar op gewezen werd dat die op haar geboorteakte stonden, bleek dat ze toch de namen kende. Betrokkene zou verder niet weten wat er met haar ouders is gebeurd en waarom zij op vijfjarige

leeftijd als A. naar J. is overgebracht, hetgeen toch zeer eigenaardig is.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof aan betrokkenes vermeende A. afkomst worden gehecht.

Verder beweert betrokkene op het Commissariaat-generaal dat haar man in december 1994 is gestorven, terwijl ze op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat ze sinds januari 1994 weduwe is. Hierdoor klopt ook de rest van betrokkenes relaas niet meer. Betrokkene beweert enerzijds dat haar zoon gevlucht is half 1995, want hij was immers gevlucht na de dood van haar echtgenoot, dus het kon niet in 1994 zijn. Anderzijds beweert ze daarna dat ze half 1994, na de verdwijning van haar zoon, uit J. is gevlucht naar familie van haar man en dat ze daar twee jaar - tot half 1996 - zou hebben gewoond. Als ze in 1995 zou zijn gevlucht, zoals ze eerst verklaarde kan ze daar geen twee jaar hebben gewoond.

Volgens betrokkenes verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden haar documenten door militairen zijn afgenomen voordat ze bij de familie van haar man ging inwonen, terwijl ze op het Commissariaat-generaal beweerde dat het erna was.

Gezien bovenstaande vaststellingen is het niet mogelijk om vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vast te stellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 juli 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren";

3.1.2. Overwegende dat op het eerste gezicht de motieven waarop de bestreden beslissing steunt niet adequaat, noch afdoende lijken te zijn, omdat zij niet van die aard zijn dat zij volstaan om de aanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk te verklaren in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag,

betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat in de bestreden beslissing onvoldoende duidelijk wordt gemaakt waarom en hoe de "vergissingen" van de verzoekende partij leiden tot de conclusie dat er geen gegeven werd aangebracht, dat er, wat de verzoekende partij betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld artikel; dat de motieven van een dergelijke beslissing moeten worden betrokken op het geheel van het relaas van de verzoekende partij en zich niet mogen beperken tot de opsomming van een viertal tegenstrijdigheden, waarvan op dit ogenblik niet vaststaat dat zij enkel te wijten zijn aan de verzoekende partij en/of tevens aan de bevoegde Overheden;

3.1.3. Overwegende dat het enig middel van de verzoekende partij ernstig is;

3.2. Overwegende, wat de tweede voorwaarde van voormeld artikel 17, § 2, betreft, de verzoekende partij op goede gronden onder meer betoogt dat een (mogelijke) terugkeer naar haar land van herkomst haar leven in gevaar zou kunnen brengen; dat dit nadeel ernstig is en tevens moeilijk te herstellen;

4. Overwegende dat is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden opgenomen in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bevolen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 16 september 1998 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, houdende de bevestiging van de beslissing van 15 juli 1998 van de Minister van Binnenlandse Zaken, waarbij het verblijf aan verzoekster werd geweigerd, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier februari 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.